

Πριν από μερικούς μήνες συζητούσαμε για μια ενδεχόμενη σχολική εκδρομή στο Βουργαρέλι. Ήσουν αρνητικός λέγοντας ότι είναι μακριά κι ο δρόμος άσχημος.

Πώς τα φέρνει όμως η ζωή!!! Ο Σύλλογος των καθηγητών του σχολείου μας βρίσκεται σύσσωμος εδώ σήμερα μαζί σου. Όχι όμως στα πλαίσια μιας εκδρομής, αλλά ενός αποχωρισμού....

Θυμάμαι την πρώτη μέρα που ήρθες στο σχολείο μας και συστήθηκες ως ο νέος μας διευθυντής. Νέος ηλικιακά σε σχέση με τους προηγούμενους και κυρίως αντισυμβατικός.

Με τον ερχομό σου έφερες έναν νέο αέρα σε ένα σχολείο κτηριακά εγκαταλελειμμένο και σ' ένα σύλλογο «ηλεκτρονικά αναλφάβητο».

Δραστήριος κι εργατικός, επίμονος και πεισματάρης, ακούραστος, πολυτάλαντος, ευφυής, φιλότεχνος, δυναμικός μα και ρομαντικός, ευαίσθητος μα πάνω από όλα **ΑΝΘΡΩΠΟΣ!**

Ήσουν το στήριγμα για όλους μας: εκπαιδευτικούς, μαθητές, γονείς.

Ενέπνεες εμπιστοσύνη και ασφάλεια.

Με τη δυνατή φωνή σου και το τρανταχτό σου γέλιο «ζωντάνευες» το σχολείο. Δεν έχανες ευκαιρία να μας βγάζεις φωτογραφίες σε σημείο που να δυσανασχετούμε μερικές φορές.

Ήσουν πάντα δίπλα μας στο καλό και στο κακό και ήσουν εσύ που μας προστάτευες πάντα και παντού.

Αφιέρωνες απ' τον ελεύθερό σου χρόνο, για να μας μάθεις τις νέες τεχνολογίες. Οι εκδρομές μαζί σου ήταν μοναδική εμπειρία: ήσουν εξαιρετικός ξεναγός και ήξερες να μας πηγαίνεις σε ό,τι καλύτερο υπήρχε.

Μας ενθάρρυνες να κάνουμε δράσεις και ήσουν πάντα θετικός σε κάθε μας πρωτοβουλία.

Ό,τι μπορούσες να φτιάξεις μόνος σου, το έφτιαχνες. Άλλαζες λάμπες, έφτιαχνες βρύσες, κρεμούσες κουρτίνες, ανέβαινες στη στέγη για να ελέγξεις την πορεία των εργασιών των μαστόρων και πολλά άλλα.

Υπήρξες έμπνευση για μας κι όλοι μαζί, με σένα στο τιμόνι, καταφέραμε να κάνουμε το σχολείο μας περιζήτητο κι ένα από τα καλύτερα της πόλης μας.

Τα τελευταία 2,5 χρόνια, παρά το μεγάλο σου αγώνα να κρατηθείς στη ζωή, δε σταμάτησες στιγμή να δουλεύεις και με τη στάση σου δίδαξες σε όλους μας τι σημαίνει δύναμη, δίψα για ζωή, ελπίδα και αξιοπρέπεια.

Δεν παραπονέθηκες ποτέ κι ας υπέφερες. Πήγαινες για θεραπείες κι ερχόσουν στο σχολείο, γιατί, όπως έλεγες, αυτό σου έδινε ζωή.

Πώς λοιπόν να μη σε θαυμάζουμε; Πώς να μη σε αγαπάμε; Πώς να μη νιώθουμε τώρα «ορφανοί» ;

Σε μια από τις τελευταίες αναρτήσεις σου στο face book έγραφες: : `` Μην καταδέχεσαι να ρωτάς: «Θα νικήσουμε; Θα νικηθούμε;» Πολέμα ``.

Κι αυτό έκανες . Πολέμησες ηρωικά και με αξιοπρέπεια μέχρι το τέλος.

Αγαπημένε μας Δ/ντή, φίλε Γιώργο, δε θα σε αποχαιρετήσουμε, γιατί δε σου άρεσαν οι αποχαιρετισμοί. Θα σου πούμε μόνο «Καλή αντάμωση»! Μέχρι τότε θα ζεις στις μνήμες μας και στις ψυχές μας!